

RENATE DORRESTEIN

Mijn zoon heeft een
seksleven en ik lees
mijn moeder
Roodkapje voor

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Ik was net met mijn zusje aan het bellen op het moment dat het moet zijn gebeurd. Had me onder het praten een glas wijn ingeschonken, de gordijnen dichtgedaan, lampen aangestoken. Bij mij was het kwart over zes, mijn werk zat erop.

Voor Francien niet, bij haar was de dag pas half om. Zij fokt paarden in Saugatuck, Michigan, samen met haar vriendin Nell. Ze wonen in een trailer op de stoeterij, kijken 's nachts naar heldere sterren aan een onvervuilde hemel, baden een groot deel van het jaar in ijskoud water en lopen op laarzen die ze kopen bij een oude indiaanse vrouw. Ma zegt altijd: Ik heb heus geen moeite met Franciens persoonlijke leven en Nell is een lieve schoondochter, maar waarom niet een beetje lippenstift.

Ik zou zelf niet weten waarom wel, maar ma uiteraard des te meer.

We hadden het over niets bijzonders. Francien vertelde hoe ze 's ochtends vroeg in haar pick-up op pad was gegaan om een bestelling

prikkeldraad op te halen. Op de terugweg had ze bij een kraam appels gekocht om cider van te maken. Nu zat ze weer thuis, in haar keukentje van golfplaat. Nell en zij hadden net warme broodjes gegeten. Ook bij haar was het dus een doodgewone dag, een zoals alle andere, alleen besef je pas hoe geweldig het alledaagse is als je rust wordt verstoord.

En nou jij, zei ze. What's new?

Wacht even, een opvlieger, antwoordde ik. Liep met de telefoon aan mijn oor naar het raam, trok gordijn en venster open, en stak mijn hoofd in de herfstige avondlucht. Ik zei: We kregen gisteren een mailtje van Storm, uit een internetcafé.

Onze zoon was twee maanden daarvoor met zijn fiets naar Australië vertrokken.

Had-ie stoere verhalen? vroeg Francien.

Z'n pinpas verloren, zei ik terwijl ik mijn hals depte. Buiten kwam er een vliegtuig laag over, richting Schiphol. Misschien zat er een kind in dat veilig en wel, ongedeerd en ongeschonden, naar zijn ouders terugkeerde.

Mijn zusje begon aan een betoog over het nut van levenservaring voor zeventienjarigen.

Ging er maar bij op de vensterbank zitten, mezelf koelte toewuivend. Buiten zag ik Peter

rondlopen, in het nevelige schijnsel van de kassen. Ongetwijfeld hadden de tuinlieden alles keurig achtergelaten en maakte hij louter voor zijn plezier nog een laatste rondje. Bij de moederbedden bukte hij zich om iets van de grond op te rapen. Hij zag er tot mijn opluchting tevreden en ontspannen uit. Oktober en november zijn onze rustigste maanden, dan hebben we nog niets in bloei en zijn we gesloten voor het publiek.

We kweken helleborussen. We bieden, zo staat het ook in de inleiding van onze catalogus, handbestoven oriëntalishybriden in alle kleuren en bladtypes aan. Aangezien we hier op schrale bodem zitten, hebben we veel ervaring met het verbeteren en vochthoudend maken van de grond. We werken bij voorkeur met twee jaar oude, ongezeefde bladaarde. Onze planten groeien gestaag en gedegen op, zonder met kunstmest te worden opgejaagd. Hoe trager de groei, hoe vitaler de plant. Een helleborus die nooit onder stress heeft gestaan, past zich na verkoop ook beter aan de nieuwe situatie aan.

Laat hem maar lekker fietsen, zei Francien, veel kids gaan tegenwoordig na school eerst een jaar op reis.

Ik deed het raam dicht, ineens afgekoeld, en ging weer op de bank zitten.

We begonnen aan het volgende onderwerp: ma.

Nog nieuwe uitspattingen? vroeg Francien.

Na haar Swarovski-oorbellen, bedoel je?

Dat is alweer een week geleden!

We schoten allebei in de lach.

Joan Collins de tweede, zei Francien. Maar jij hoeft je in elk geval niet af te vragen wat je straks met de kerst met haar moet. Die vermaakt zich zelf wel.

Nou en of, ze gaat vast weer bridgen op de Veluwe, met een stel andere oude knarren en... o, daar is Peter. Ik dekte de hoorn met mijn hand af en zei: Ben even met Francien aan het praten.

Alles goed met haar? vroeg mijn man. Hij pakte de krant die naast me op de bank lag en liet zijn ogen over de voorpagina gaan. Toenemende terrorismedreiging. Veertig miljoen aidspatiënten. Oplopende spanning in het Midden-Oosten.

Groeten aan Peter, riep mijn zusje.

De groeten van Francien, zei ik.

Hij was tegenover me gaan zitten. Terwijl hij de krant opensloeg, legde hij, onderuitzak-

kend, een kousenvoet op mijn knie. We leken een toonbeeld van gezelligheid, net een echtpaar uit *Libelle*, die zitten ook altijd zo saamhorig op hun bankstel, met een grote bos tulpen erbij.

Stom dat ik zoveel tijd had verdaan met het uitwisselen van onbenulligheden. Ik had Francien beter om advies kunnen vragen. Zij heeft een frisse kijk op mannen. Dat komt, zegt ze zelf, doordat zij ze beziet op de wijze van een antropoloog die de zeden en gewoontes van vreemde volkeren bestudeert, zonder dat er enig persoonlijk belang in het spel is. Ook heeft ze de rustgevende gewoonte van alles te beweren dat het uiteindelijk vanzelf voorbijgaat. (Nell en zij zitten op een cursus boeddhisme voor beginners, op vrijdagavond.)

We hadden het nog even over de nieuwe veulens op de stoeterij en toen namen we afscheid.

Al bijna zeven uur, zag ik op mijn horloge. Ik schoof Peters voet opzij, stond op en ging naar de keuken. Waar je ook mee in je maag zat, je moest eten, iedere dag weer. Moest op eens denken aan dat liedje van vroeger: Wie maakt dat ik niets meer lust, wie verstoort

mijn rust, ja dat is Peter!

Enfin. Misschien zag ik spoken.

Ik begon alvast de aardappelen te schillen, want Lizzy kon nu elk moment thuiskomen. Als er in het asiel tenminste niet net een hond zonder staart was binnengebracht, of een broodmagere kat met een pels vol klitten. Andere meisjes van dertien zaten op ballet; onze dochter rende ieder vrij ogenblik naar het asiel, verderop in het dorp, om er zielige dieren te vertroetelen en grote hoeveelheden pens voor ze te snijden. Haar idealisme sierde haar, hield ik me voor. Trok ze zich het dierenleed alleen maar niet zo aan.

Toen ik de zuurkool bij de aardappelen in de pan deed, ging de telefoon. Daar had je haar al, om te zeggen dat ze wat later kwam, haar stem geknepen van de schrik over de gemeenheid waarmee sommige mensen hun huisdier behandelden. Ik draaide het fornuis laag en liep naar de woonkamer, maar botste in de gang al tegen haar op. Met rode wangen stond ze haar jack uit te trekken. Mama, zei ze opgetogen, die blinde rottweiler, weet je nog? Die heeft een nieuwe baas!

Dat is fijn. Maar dat jack, Lizzy, dat kan echt niet meer. En ik wil dat je ook eens naar

de kapper gaat.

Heleen! riep Peter. Heleen!

En meteen zag ik Storm voor me. Hoe laat was het nu bij hem? Midden in de nacht toch? Ik schoot de kamer in.

Mijn man overhandigde me de telefoon. Niet schrikken, zei hij, er is iets met je moeder gebeurd.

Elly, de buurvrouw van flat 6B, had haar gevonden. Elly was een van 'de meiden', zoals ma haar tachtig-plus vriendinnenkring noemde. Ze zouden 's avonds samen naar de opera in Amsterdam gaan. Ze hadden al jaren een abonnement.

Uit wat ik in de gauwigheid uit haar woorden kon opmaken, was het ongeveer als volgt gegaan. Toen Elly op het afgesproken tijdstip in vol ornaat voor de deur had gestaan, werd er niet opengedaan. Ze dacht dat mijn moeder, die de gave bezat haar medemens gek te maken door alles pas op het allerlaatste moment te doen, misschien nog in de badkamer bezig was en daardoor de bel niet had gehoord. Geen nood: Elly en ma hadden elkaars sleutel, voor het wederzijds begieten van de planten in het geval van afwezigheid. Elly dus

naar binnen.

Ze vond ma inderdaad in de badkamer.

Mijn moeder zat op de rand van het bad. Ze droeg haar nieuwe Swarovski's en de rok van haar zalmroze zijden mantelpak. Verder had ze alleen een beha aan.

Margriet! zei Elly. We zouden de trein van tien over half nemen, en je bent nota bene nog niet eens aangekleed!

Ma deed haar mond open en zei iets dat klonk als: Haal maar dook op benen. Ze keek verbouwereerd bij het horen van de klanken die ze voortbracht. Ze begon over haar blote armen te wrijven. De kristallen in haar oorbellen fonkelden in het schelle badkamerlicht.

Elly staarde haar aan. Ze dacht bijna dat ze in de maling werd genomen.

Mijn moeder kwam half overeind, verwezen om zich heen kijkend in de trant van: wat zit ik hier nou in mijn beha, in plaats van in de trein of bij *Carmen*. Ze liet zich weer op de rand van de badkuip zakken, plantte haar benen wijd uiteen en deed, met op haar gezicht een uitdrukking van opluchting, dwars door haar mooie rok heen een plas.

Elly sloeg de handen voor haar mond. Een

infarct, een beroerte, een attaque, een hersenbloeding, een TIA? Als leek wist je het verschil niet eens.

Met bonkend hart spoedde ze zich naar de telefoon.

Aangezien ma doorgaans urenlang kon vertellen over haar strijd met 'de jonge Struik' die haar spataderen niet serieus nam, wist Elly dat Struik, de zoon van de oude Struik, haar huisarts was. Alleen: geen Struik meer te bereiken, na zessen. Ze kreeg een voicemail met het nummer van de doktersdienst. Daar noteerde iemand haar bevindingen en beloofde meteen een waarnemer te sturen. Toen belde ze ons.

Ons nummer stond in ma's hanenpoten op de voorkant van de telefoonklapper.

Roep de ridders, haal de helden. Dat zei mijn moeder vroeger altijd tegen Francien en mij als er iets gebeurde waartegen we geen verweer hadden. Een gekoesterde hamster die doodging. Een scheur in je lievelingsblouse. Een verjaarspartijtje waarvoor je niet was uitgenodigd. Een sneeuwbal met scherp steengruis in je nek.

Roep de ridders. Haal de helden. Met haar